

derg **İKAL**

*Yaratıcı Yazarlık
Çalışmaları*

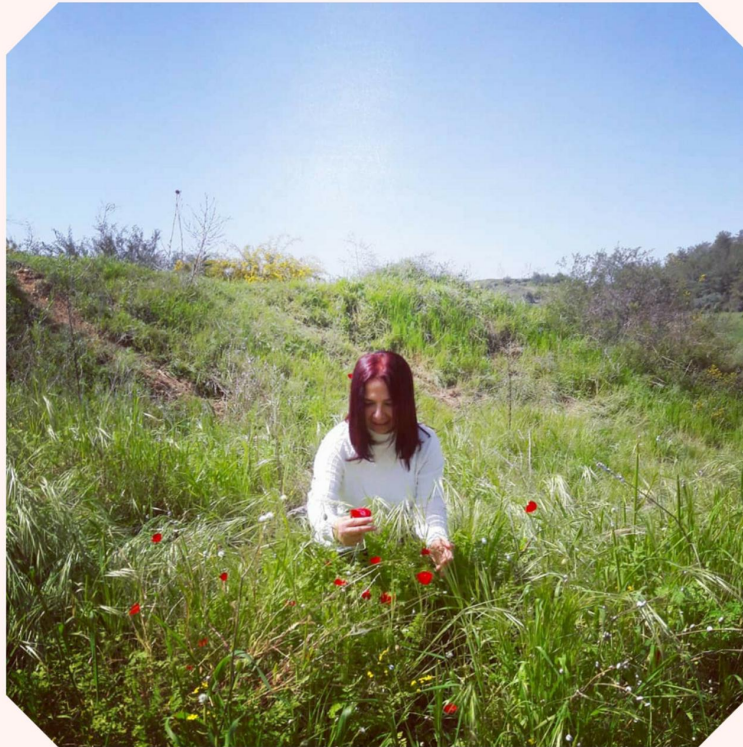
**İKAL YAZARLARINDAN
DENEME
ÖYKÜ
TİYATRO
FABL**

Şiir

Hey gelincik gelincik
Seslen bana ben geldim
Gelincigim cicegim
Gulyuzunle hosgeldim
Umut umut bocegi
Ucus ucus cicegi
Gel beraber cigrisalim
Bahar Bahar gelini
Gelin duvak telini
Havadan sarhos
Yurekten berduş
Bahar sen ne guzelsin
At ustunde göçensin
Hey gelincik gelincik
Seslen bana ben geldim
Bahardan sarhos yönüm
Gulyuzumle hoşbuldum

8 Nisan 2018

Gülner Ferah

Altı Yıl

Aleyna Bengisi
Akbaş
/10 A

Betül Ince/ 9 D

Altı Yıl

Altı yıl geçmişti. Tam altı yıldır annesinden haber alınamıyordu. Anlamsız bir şekilde ormanda ortadan kaybolmuştu. Yine bir gün annesini düşünürken eskiyen ve çatısından su sızan evden, tozlu ve kolları yırtılmış kahverengi montunu alarak çıktı ve nereye gittiğini bilmeden düştü yola. Artık onu kaybettiğini, bir daha göremeyeceğini anlamış olmalıydı. Ve belki de ölmüştü. 6 yıldır ağlamadığı gün yoktu. Hiçbir zaman aklından çıkmıyordu annesi. Her ne kadar tedavi görse de annesinin yokluğu onu çok sarsmıştı. Oturdu bir banka ve 6 yıldır her zaman yaptığı gibi dua etti Tanrı'ya.

- "Onu benden aldıysan bile bunu bilmeme izin ver." ve bir damla yaş süzüldü çimen yeşili gözlerinden. Ve devam etti sözlerine yaşlı gözleriyle :

- "Yaşamımda ya da son 6 yıllık yaşantımda onun yüzüne özlem sesine hasret kaldım. Bir an bile vazgeçemedim. Onu görmediğim,kaybettiğimi anladığım ilk günden beri geldim oturdum bu banka sırdaş oldum. Ben bu bankla sırdaş oldum. 6 yıldır her gün geldim. Ağladım geldim , üzüldüm geldim. Hiçbir zaman onu bulmaktan bir an olsun vazgeçemedim. Ama bu gelişimin son olmasını tüm yorgunluklarım ve tükenmişliklerimin ardından söylemek zorundayım. Sanırım öldüğünü kabullenmeliyim." diye devam edecekken telefonu çaldı. Arayan annesinin olayı ile ilgilenen polis Bayan Emma idi. Tanrı'ya yalvarışlarını ve yorgunluklarını dile getirmeyi bıraktı Emma'nın onu hep aradığını , her zaman halini hatırını sormak istediğini biliyordu. Ve bunları bilerekten acaba annemle ilgili bir haber mi var sorusuyla değil de tam da sırasıydı deyip sakin bir duruşla telefonuna cevap verdi .

Evet , Bayan Emma sesin kısık geliyor ama zor olsa da seni duyuyorum sanırım." dedi.

-Çabuk yanıma gelmen lazım , annenle ilgili haberler var.

- Anlamıyorum Bayan Emma ,sesin çok kısık ve cızırtılı geliyor rahatlamak için ormandayım , çekmiyor olabilir." diyerek cevap verdi.

-Annen yaşıyor ola." dedikten sonra lafını bitirmeden telefon kapandı. Ve Allen da bunu anlayamamıştı. Allen da önemli bir şey olmadığını düşünerekten geri dönme ya da yanına gitme ihtiyacı duymadı.

Bu orman annesiyle onun saklanma yeri gibi bir yerd. Hep onunla gelirdi,kulübe gibi olan minik çatılı yerde oynarlar , eğlenirler sonra da geri evlerine giderlerdi. Kulübenin önünde ise hep sallandığı, mavi beyaz salıncak vardı.

Bayan Emma telefonu kapattıktan sonra Allen ayaklandı ve 6 yıldır girmeye cesaret edemediği kulübenin yanına gidiyordu. Kulübe dışarıdan çok yıpranmış ve yıkık duruyordu. Acaba içi nasıldı kim bilir ?

Salıncağa binecekti ilk önce. Hatırlayacaktı o günleri. Daha sonra da bindiği salıncakta cesaretini toplayıp girecekti kulübeye. Annesiyle anıları geldi aklına. Salıncağa binmekten nasıl korktuğunu ,annesinin onu nasıl alıştırıp onca yıl nasıl salladığını hatırladı biraz da. Baya zordu onun için şu an bu salıncakta oturmak. Ama hep güçlü biri olduğunu söylerdi kendi kendine.Ve bunu zorla başarıyordu. Kulübenin kapısı açıktı ama içeri bakmaya cesareti var mıydı bilmiyordu kendisi de. Arkasını döndü ve annesinin öğrettiği gibi sallanmaya devam etti. Bir süre sonra içi geçmişti. Galiba yorgunluktandı. Bir kapı gıcırdaması duydu. Salıncaktan inip arkasını döndü ve kulübenin kapısı kapalıydı. Akşam da oluyordu, rüzgar esmeye başladı da , diyerek teselli etti kendini. Cesaretini toplayıp kulübeye doğru yaklaştı. Kulübeye doğru yaklaştı. Gıcırdayan kapıyı itekledi. İçeride tozlu bir masanın üzerinde bir zarf duruyordu.

Üzerinde ismi yazılıydı. ALLEN! Korkarak ve içerinin küflü kokusuyla zarfı aldı. Ne oluyordu ne bitiyordu bir fikri yoktu. Üzerinde ismi yazılı zarfı yavaşça açtı. Ve içinde BEN ÖLMEDİM yazıyordu. Az önce kapı gıcırdamasını rüzgarın değil de annenin zarfı bırakmak için yaptığını fark etmişti. Ve o anda arkasını döndüğünde annesi salıncağın yanında sulu gözlerle Allen'a bakıyordu.

Ve anne oğlun gözleri 6 yıl sonra aynı yerde tekrar karşı karşıya gelmişti.

Ağı toplamanın vakti gelmişti. Tekneyi çalıştırıp ağı çekmeye ve balıkları kovaya doldurmaya başladı. Orhan, Teoman'ın yanına geldi ve balıkları ağdan çıkarmaya yardım etti. Teoman'ın küçük balıkları öpüp denize attığını görünce Orhan da aynısını yapmaya başladı. Ağ tamamen çekilince karaya dönmeye başladılar.

Döner dönmez Teoman, balıkları temizlemeye başladı. Kokuyu alan kediler teknenin etrafını sardı. Her zamanki gibi kedilere biraz balık verdi. Teoman'ın bu davranışı çocuğa güven veriyordu. Bir süre sessiz kaldıktan sonra Orhan, Teoman'ın yanına geldi. "Amca senin adın ne?" ... Teoman hem şaşırılmış hem de mutlu olmuştu. "Benim adım Teoman." diye cevapladı. Orhan tekrar bir soru sordu "Senin ailen yok mu?". Teoman güldü "Onu asıl sana sormak lazım." . Orhan hüzünlü bir şekilde "Annem beni doğuruken ölmüş, babamda ben küçükken kaybolmuş." dedi. Teoman cevap veremedi.

Teoman ağlarını onarmaya başladı. Tam bu sırada balık pazarından balıkları almaya gelen adam seslendi. Teoman balıkları alıp iyi bir fiyata sattı. Tekneye geri geldi ve Orhan'a "Sen burada bekle." dedi. Markete gidip yemek için malzeme aldı. Tekneye gelip birlikte yemek yaptılar. Yemek yendikten sonra Teoman ağları onarmaya devam etti. Orhan'ın sıkıldığını fark edince onu çağırıp ağ örmeyi öğretti. Orhan beş dakikada ağ örmeyi öğrendi. Akşam olmuştu. İki de bir kenara çekilip uyumaya başladı. Bir gün içinde birbirlerine çok yakınlaştılar.

Sabah yine balığa gittiler , birlikte tekne sürdüler. Birlikte baba-oğul gibilerdi. Avları bittikten sonra geri döndüler. Birlikte yemek hazırlayıp yediler. Sonra Teoman Reis balıkları temizlemeye başladı. Orhan'la sürekli konuşuyordu. Balık pazarından gelen adam yine aynı saatte gelmişti. Kasaları kucaklayıp balıkçıya götürdüler. Orhan tekneye geri döndü. Teoman ve balıkçı konuşmaya daldılar. Bir anda bir bağırtı duydular. Dönüp baktılar. Sesler teknedeki geliyordu. Teoman hemen tekneye koştu. Bir adam Orhan'a bağırtı duruyordu. Teoman tekneye atladı, Orhan'ı arkasına aldı. Orhan ağlıyordu hemen Teoman'ın bacağına sarıldı. Teoman adama "Ne bağırtıyorsun küçük çocuk!" diyerek çıkıştı. Adam "Ben bu veledin amcasıyım. İki gün önce kaçtı gitti. Bu lanet bana abimin emaneti. İki gündür bunu arıyorum her yerde." Diye cevap verdi. Sonra Orhan'a döndü "Hadi kalk Allah'ın cezası gidiyoruz." diye bağırdı. Orhan Teoman'a daha sıkı sarıldı. Teoman onun saçını okşadı, amcasına dönüp "Onu bulduğumda ağlamaktan bayıldı. Boğazında morluklar var bu çocuğun. Ne yaşadı bu çocuk?" diye adama kızdı. " Lafımı dinlemezse dayak yer öyle ağlar sonra." diye cevap verdi amcası. Teoman sinirden ne yapacağını şaşırdı ve konuşmaya başladı "Peki sen abinin emanetine böyle mi davranıyorsun? Çocuk bakmak sadece yemek su vermekle olmuyor. Sen önce sevgi vereceksin çocuğa. Çocuğu nasıl korkuttuysan kaçıp buraya gelmiş. Şu çocuğun sana bakışına bak sanki canavar görmüş. Bırak çocuk benimle kalsın."

Adam buz kesildi. Hiçbir şey diyemiyordu. Orhan'ın ağlaması durmuştu ama amcasının bakışını görünce Teoman'a "Baba!" diyerek ağlamaya başladı. Amcası teknedeki indi ve arkasına bakmadan gitti. Teoman çok tuhaf bir duyguya kapılmıştı. Eğildi Orhan'a sarılıp öptü.

O günden sonra birlikte yaşamaya başladılar. Orhan her geçen gün daha iyi bir balıkçı olmaya başladı. Kısa süre içinde Teoman'ın ve Orhan'ın hikayesi Narlıkuyu'da yayılmaya başladı. Herkes onların başına saygı duyuyordu. Orhan Teoman'ın mutlulukları olmuştu. Teoman ise Orhan'a hem annelik hem babalık yapıyordu. Hayatlarının geri kalanını birlikte huzurlu bir şekilde yaşadılar.

ŞARKILARDA SONBAHAR

Sena Gülşen 9 A

Şehir gene yorgun. Yaşlanan ağaçlar ölüme yaklaşırcasına tek tek yapraklarını döküyor, güneş batmakla batmamak arasında, camımda ardı ardına akan damlalar.. Bugün de çıkasım yok yataktan, ayrılışım yok bana sarılan yorganımdan. Geri dönmeye çalışıyorum seni gördüğüm o güzel rüyaya, gözümü kapatıyorum, tekrar hayal ediyorum ama zor. Dönüp duruyorum olduğum yerde. Olmuyor, tekrar uğramıyorsun rüyalarım. Dışarıda hafif rüzgar, savuruyor damlaları bir sağa, bir sola. Üstüne, savrulmuş yağmur damlası düşen sararmış yaprakların kimisi su birikintisine kimisi de yaş toprağa bırakıyor kendini. Kararmış bulut kümeleri sinirlendiğimde tutamadığım gözyaşlarım gibi serbest bırakıyor yağmur damlalarını şimşek ve gök gürültüleri eşliğinde. Domino taşları gibi sıralanmış, masallardakine benzeyen küçük evlerin şirin bacalarından firar eden duman yağmurla birlikte güzel bir manzara oluşturuyordu. Üşümeye başlayınca anladım havanın serinlediğini. Dolabıma uzandım ve babaannemin işlediği uzun kollu hırkayı geçirdim üzerime. Mutfağa uğrayıp sıcak bir kahve hazırladım kendime. Kitaplığımdan seçtiğim bir kitapla oturdum pencere kenarına. Yağmur damlalarının sesiyle kitap okumak her zaman hoşuma gider. Ama bu sefer kitaba verememiştim kendimi. Haftanın yorgunluğuyla yağmur sesini dinlerken sıcak kahvemim içimi ısıtması daha çok hoşuma gidiyordu. Mevsim rüzgarları ne zaman eserse o zaman hatırlarım küçükken sürekli grip olduğumu çünkü mevsim değişikliği herkesten çok bana hissettirirdi sanki kendini. Senin bana ola sevgin gibi..

Betül Ince/ 9 D

Ah, burada olsan çok güzel hala İstanbul'da sonbahar. Ama seniz bir günü daha geçiren İstanbul beni temsil edercesine yorgun, üzgün ve yaşlanmış, biraz kilo almış, ağlıyor yine, rimelleri akıyor.. Akşama doğru azalırsa yağmur Kız Kulesi ve adalar yeniden gösterecekler kendilerini. Eski haline dönecek İstanbul ama kimse bilmeyecek aslında sonbaharda kalmak istediğini..

İnsanların önyargısı her kirlettiğinde, seni her özlediğimde, rimellerimin her akışında yeniden yağacak yağmur.. Akan her damla yaş biraz daha derine itecek içimizdekileri.. Anılarımızı düşünüyorum bazen. Bir iskambil falında çıkmıştık birbirimize. " Sen güzel kupa kızı bense sine valesi" deyip o kadar anlamlı bakmıştın ki gözlerime nedenini sorduğumda geçiştirmiştin laflarınla. Ama ben senden sonra sordum soruşturdum. Geçte olsa anladım o anlamlı bakışlarının nedenini. Çünkü iskambil kağıtlarında kupa; asilleri, maça; tüccarları, karo; askerleri ve sinekte fakir halkı temsil ediyordu.

Umutsuz olası tutuyor bazen. Hani derler ya umutsuz olduğu bir anda sevmek ister her insan birazcık şanslıysan neden olmasın diye. En umutsuz anımda sevdim seni. Bakıyorum da şimdi dışarıya el ele gezdiğimiz, senin benim beremi düzelttiğin sokağa, bizsiz çok yalnız görünüyor ama yağmur suyu geçiyor üstünden. Özlemişim sarhoşluğunu bu semtin sokaklarının. Yalnızım şehrin ortasında, yenilmişim daha ilk dakikada. Birtek seni bana çok gördü bu dünya, iyiler bu savaşı kaybetmiş. Ne yapılabilir ki..?

Ansızın tarifsiz gelir ya anılar, yaşananlar, .. En olmadık zamanda öyle geliyordu bana. Ben de öyle zamanlarda elimi gözlerimi küçük bir tebessüme gömüyorum. İçten oluyorsa eğer gülümsemelerim, düşüncelerim içinde sen olduğun için. Her şey senle, ilk aşk belki senle, karışmak senle, güzel hayaller senle, hepsi senle, hep senle.

Bazen anlamadığım ama her zaman anlatamadığım, anlatmaya kelimeleri yetiremediğim oldun. Bir gün beni severken "Kardelenim" demiştin bana. Acaba eski sevgilinin adı mı , diye düşünüp belli etmemeye çalışmışım ama becerememiş olacağım ki bana o sıcacık gülüşlerinden birini bahşedip anlatmaya başlamıştın. " Çok uzun yıllar önce iki kır çiçeği birbirine aşık olur. Her bahar başka çiçekler gibi onlarda açıp güneşe merhaba derler. Ama bir gün, bir bahar başlangıcı bu çiçeklerden biri ötekine " biz başka çiçekler gibi bu bahar açamayalım, kışın ortasında açalım ki bütün doğ bize ait olsun" der. Ancak bunu söyleyen çiçek, açmak için kışın gelmesini ve karın yağmasını beklerken öteki beklemez, yazın açar. O gün bugündür karda açan ve sevgilisini bekleyen çiçeğe "Kardelen", sevgilisini yarı yolda bırakan çiçeğe "Hercai" denir. İşte bu yüzden vefasız sevgiliye "Hercai" diye hitap edilir."

" Bu yüzden sen benim Kardelenimsin." diye ekleyip sözünü sonlandırmıştın. Bunca düşünce sırasında kahvem bitmiş, hava karamış, yağmur hafiflemişti. Üşüyeceğimi bilsem de dayanamayıp çıktım dışarı, kendimi az da olsa hızlanan yağmurun kollarına bırakıp "Bu gece yağmurda, camında bir damlayım, toprak kokusundayım, ıslanmış bir serenatım." diye geçirdim içimden.

" İyi geceler Hercaim."

Sıla Değirmenci/ 10 D

Öykü

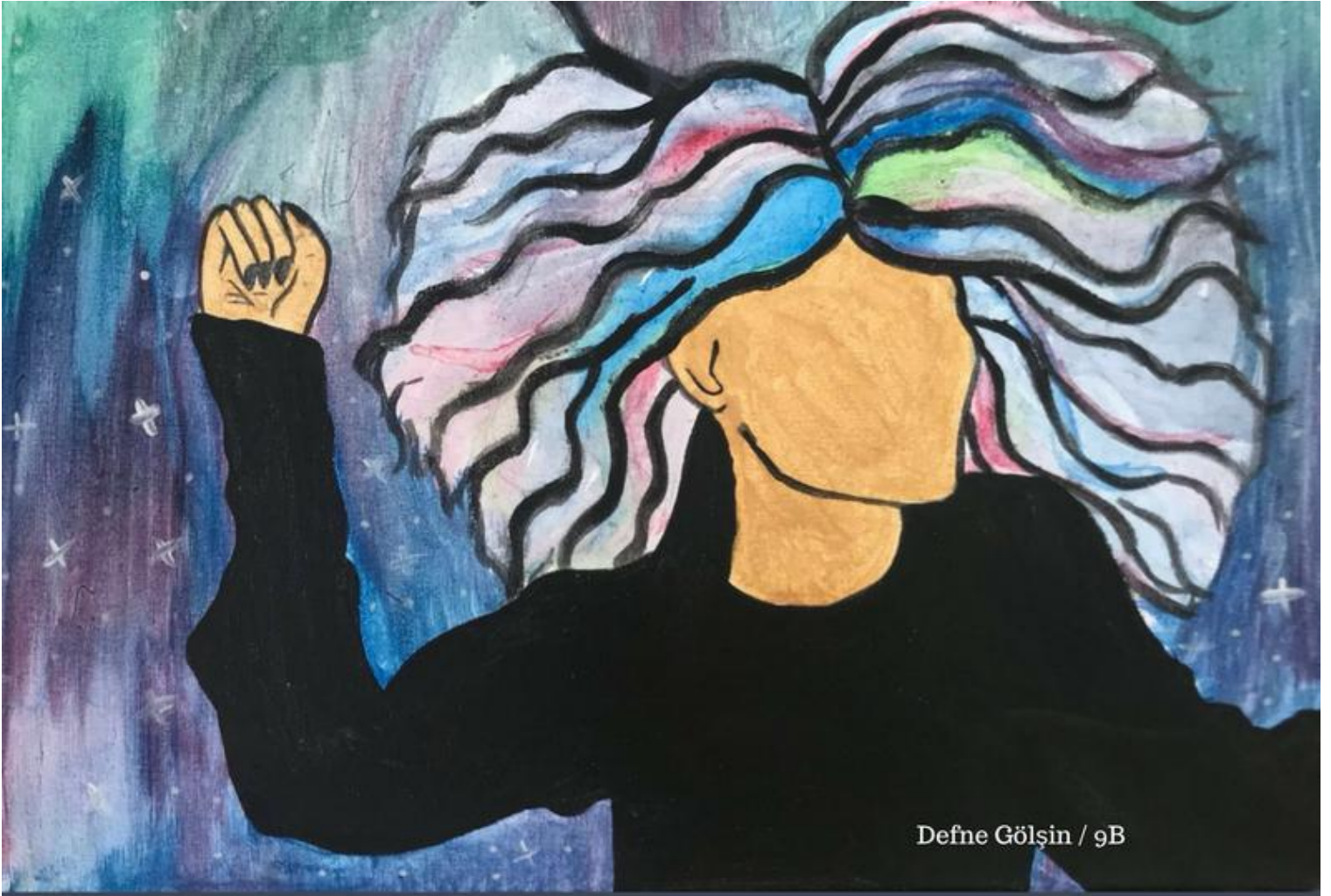
Sonsuz Aşk

Kafasına yaprak düştüğünde nerede olduğunun farkına vardı. Tüm gece çok dalgındı. Gazete okumak, kestane pişirmek gibi her gece yaptığı şeyleri o gece yapmamıştı. Sabah kalktığına da bu dalgınlık ve keyifsizlik devam ediyordu. Sanki o neşeli insan gitmiş yerine hayattan zevk almayan birisi gelmişti. Elinde iki dal parçası ile belki de nereye gittiğini bilmeyerek yürüyordu. Bu yürüyüş on dakika daha devam etti. Düşünceleri daha da koyulaşmış şekilde kulübeye geri dönüyordu. Küçük kulübeye doğru yaklaşmıştı. Gıcırdayan kapıyı itekledi. İçeride tozlu bir masanın üzerinde bir zarf duruyordu. Üzerinde ismi yazılıydı. Sanki düşündüğü her şey bir anda yok olmuştu. O mektubun oraya nasıl geldiği, kimden geldiği gibi yüzlerce soru kafasında dolanıyordu. Bunları düşünürken mektubu açmıştı bile. Kalbi küt küt atıyordu. Mektubu okurken gözleri bir büyüyor bir küçülüyordu. Mektubun son satırlarına geldiğinde yüzündeki gülümseme her şeye bedeldi. On dakika önceki bitkin ve solgun adamdan eser kalmamıştı. Mektubu çocuğunu özenle giydiren anne gibi narince katladı ve cebine koydu. Yıllardır yüzüne bile bakmadığı tozlu aynasının önüne gidip gülümseyerek yakasını düzeltti ve dışarı çıktı. Mektubun verdiği mutlulukla odun topluyordu. Zaman geçtikçe aklına yine o sinir bozucu ve bir o kadar da kuşkulandıran sorular gelmişti. O mektup oraya nasıl gelmişti? Bir ormanın içinde olan kulübesine en yakın yer bir kilometre ilerde olan köydü. Oraya da iki günde bir gazete ve evin ihtiyaçları için giderdi. Bu düşünceler ardında odun toplamaya devam etti. Odunları ambara koyduktan sonra birkaç tanesi ile kulübeye girdi. Sobaya elindeki odunları attı ve sobayı harladı. Eldiveni ellerinden çıkarıp fırlattıktan sonra kanepeye uzandı. Düşündü, düşündü, düşündü. Ve en sonunda bir karar verdi. 20 kilometre ilerdeki şehir merkezine gidecek ve mektupta yazan adresi bulacaktı. İlk başta buna cesaret edemedi. Koskoca şehir ve bir köylü. Nasıl bulacaktı o adresi? Veya bu mektup doğru muydu? Merakına yenik düştü ve hazırlanmaya başladı. Omzunda eski bir çanta ve içindeki birkaç tane kıyafet ile yola çıktı. Şehire indiğinde farkına varmıştı köyün ve köye uzaktaki bir orman evinin ne kadar muhteşem olduğunun. Nasıl yaşıyorlardı burada. Tıkış tıkış ve çok kalabalık. Sanki herkes birbirinin üstünde yürüyor gibi. Adresi her gördüğüne sordu. En sonunda bir cevap aldı ve oraya doğru yola koyuldu. Çok uzak değildi neyse ki. Her adımda heyecanı biraz daha katlanıyordu. Tabi ki heyecanlanacaktı. Yıllardır görmediği sevdiğini görebilecekti. Önceki gün onun gidişinin yıldönümüydü şimdi ise belki kavuşmasının yıl dönümü olacaktı. Yürüdü, yürüdü, devam etti. Ve bir eve varmıştı. Siyah kapılı, beyaz renkli bir ev. Hemen zile bastı. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Kapının dibinden 'kim o' diye bir ses geldi. Sanki bu ses bir kuş civıltısıydı. Kulağı bu sesle adeta büyülenmişti. Nerede duysa tanırdı bu sesi. O idi. Yıllardır görüşemediği sevdiği. Kapı açılır açılmaz tanıyivermişlerdi birbirlerini. Hemen sarılmışlardı. Bir yandan ağlıyorlar bir yandan ise konuşmaya çalışıyorlardı. Bizimki göz yaşına hakim olmaya çalışıyor ama ne fayda. Kadın yıllar önce aile töresi yüzünden sevmediği birine verilmişti. Adam ne kadar mücadele ettiyse de onu töreden kurtaramamıştı. Şimdi bir mektup gelmiş ve sevdiğinin ayrıldığını onu beklediğini yazıyordu. Altta da bir adres. İçeri geçip muhabbet ettiler. Birbirlerini ilk günkü kadar seviyorlardı ve bu ömürlerinin sonunda kadar devam etti.

Ali Kıyak, 10 A

Defne Gölşin / 9B

Karakterin Oluştuğu Dönem - Deneme

Ceren Aka/ 10 A

İnsanların en eğlenceli ya da durgun, kendini fark ettiği, özelliklerini keşfettiği dönem gençlik dönemidir. Hayata bakış açısı bu dönemde herkes için aynı değildir.

Aslında gençler hayatlarının bu döneminde epey düşünceli ve yeni fikirler üretebilen yapıdadırlar. Bu dönemde en önemli şeylerden biri hayata bakış açılarıdır. Kimisi artık hayatta ne olacağına, nasıl bir yol çizeceğine çoktan karar vermiş, adımları ona göre kendinden emindir. Çünkü hayatın farkındadır, artık geleceği için endişe etmeye ve yaşamının nasıl şekilleneceği hakkında karar vermelidir.

Kimisi de bu yolun daha yeni başladığını düşünmekte ve hayatın ne kadar hızlı aktığını bildiğinden dolayı gençliğini yaşamakta ve geleceği düşünmenin henüz erken olduğunu düşünür. İki tarafın da kendine göre haklı yanları vardır. Çünkü zamanı geri alamıyoruz ve bir daha hiçbir zaman bu anlara geri dönemeyeceğiz. Fakat şöyle bir önemli nokta vardır ki eğer gelecekte rahat ve güzel bir yaşam sürmek istiyorsak, bugünden çalışmaya başlamalı ve şimdiden temelimizi sağlama almalıyız.

Herkesin kesinlikle hayata karşı bakış açısı çok farklıdır. Bunun temelinde insanın hayattan asıl olarak ne istediği yatar. Bu yaşamda nereye gelmek istiyoruz? Bizim için önemli olan şey ne? Ve hayatı ne kadar ciddiye alıyoruz. Aslında bu soruların birçok yanıtı var. Çünkü her insanın düşünceleri ve karakteri tamamen farklıdır.

Hayatımızda büyük anılar bırakan gençlik döneminde biz gençlerin hedeflerimizi ve amacımızı iyi kararlaştırmalı, bakış açımızı ona göre ayarlamalıyız.

ORMANLARIMIZ

PETEK BERGİN 10/A

Dünyamız üzerinde ne kadar yeşil alan kaldı, farkında mısınız? Bu soruya "Hiç," cevabı vermemize çok az kaldı...

Dünya üzerinde ağaçların ne büyük görevler üstlendiğini, hayatta olmamızdaki katkılarını her geçen gün daha da unutuyoruz galiba. Ağaçları kesip yerlerini betonla doldurmanın kendi ciğerlerimize beton doldurmaktan farksız olduğunu ne zaman göreceğiz?

Kendimiz adına düşünmüyorsak bizden sonraki nesilleri düşünmek gibi bir sorumluluğumuz da var tabii. Bunların bilincinde olarak yaşamamız gerekiyor, her şey için çok geç olmadan bunun farkına varalım...

SARI KELEBEĞİN YUVASI

MERAL YILDIZ 9/C

Bir kelebek düşünün, güzelliğinin kıymeti bilinmeyen bir kelebek. Bu oydu işte diğerlerinden farklı olduğu için herkeste çirkin kabul edilmiş, yaratıldığı günden beri dışlanmış...

-Git buradan seni görmek istemiyorum diyen mavi kanatlı kelebek.

-Görüntün midemi bulandırıyor diyen bülbül.

-Kelebeklerin yüz karasını diyerek sarı kelebeğın kalbini kıran tırtıl ve saymadığım diğer orman halkı. Bir gün ormanda "kelebeğın yuvası" adlı bir yarışma düzenlendi. Ormanın en güzel üç çiçeğı seçilir ve yarışmacı olan kelebeklerden beğendiklerini seçip onların yuvası olmayı kabul ederlerdi. Sarı kelebek bu haberi duyunca çok heyecanlandı ama uzun sürmedi, seçilemeyecekti. Ormanın en çirkin kelebeğı olarak biliniyordu. Arkasını dönüp gidecekken bir umut ışığı parladı minik kalbinde. Zaten kaybedecek bir şeyim yok diyerek katılmaya karar verdi. İsmi yazdırmak için gittiğinde onu gören herkes yeniden olay etmeye başladı:

-Zaten kazanamayacaksın fazlalık yapma.

-Seninle aynı yarışmaya katıldığım için utanıyorum ve daha fazlası...

Listeyi hazırlayan tavşan kelebeğın ismini yazmayı kabul etmeyince üzgün bataklığa döndü. Yarışma günü geldiğinde Sarı Kelebek merakına yenik düşüp yarışma alanına gitti. Rengârenk kelebekler etrafta uçuşuyor en güzel çiçekler, kelebeklerin hünerlerini izliyordu. Sarı Kelebek iyi ki katılmamışım diye düşündü. Çiçeklerin arasında en sarı, en parlak, en ihtişamlı olanın büyüüne kapılmış onu izlerken kendine dönen gözleri hissedince arkasını döndü. Bataklığına doğru usulca uçarken sıra o ihtişamlı çiçeğe gelmişti. "Çekil çekil geç kaldım." Diye hızla yanından geçen beyaz kelebekle dengesini kaybedip uzağa savrulup yumuşak bir şeyin üzerine düşmüştü. Yavaşça gözlerini araladığında düştüğü yerin içini kıpır kıpır edip yaşadığını ona hatırlatan çiçeğın kolları olduğunu fark etti. "Ö-özür dilerim." diyip uçmaya yeltendiğinde sesi işitti. "İşte, benim şanslı kelebeğım sensin."

Diğerlerinden farklı olman senin güzelliğini gölgeleyemez...

SEVGİNİN GÜCÜ

TUANA SARIGÜL 10/A

Sevgi deyince aklımıza ne geliyor? Aşk, çocuk, anne, baba, belki sokakta gördüğümüz kimsesiz bir köpek. Belki de daha fazlası aslında önemli olan aklımıza ne geldiği değildir ne hissettiğimizdir. Sevgi bence şu Dünya'da ki en güzel duygulardan biridir. Düşünsenize sevgi olmadan ne olurdu? Dünya yaşanılabilir bir halde olur muydu sizce? Bence olmazdı. Bazen duygularımızı dile getirmeyiz işte bu anlarda sevgi devreye girer siz bir sözle bunu dile getiremeseniz bile karşınızda ki bunu anlar. Ünlü bir şarkı sözü var biliyor musunuz bilmiyorum ama sevgi anlaşmak değildir nedensizce sevilir bazen küçük bir an için ömür bile verilir diye işte o söz o kadar anlamlı ve güzel ki umarım hep sevip hep sevilirsiniz sevgi hiç kalbinizden çıkmaz.

SOSYAL MEDYA

ALPEREN SAĞLAM 10/A

Sosyal medyayı birçoğumuz biliyoruz. Peki sosyal medya yararlı mıdır? Yoksa zararlı mıdır? Sosyal medyanın birçok yararı vardır.

- Bilgi edinmek,

-Ülkemizde olan bitenlerden haberdar olmak,

-Uzaktaki kişilerle iletişim kurmak, bunlardan

bazılarıdır. Peki zararları var mıdır? Tabiki

zararları da vardır. Mesela bu sosyal medya

yüzünden birçok insan hayatını kaybediyor.

Bunları önlemek için ne mi yapmalıyız? Öncelikle

birçok sosyal medya uzmanı vardır. Öncelikle

onlarla sosyal medyayı nasıl daha verimli

kullanabileceğimizi konuşmalıyız. Sonra

öğrendiğimiz bilgilerle etrafımızdakileri de

bilgilendirmeliyiz ki insanlar kendilerine ya da

başkalarına zarar vermesin.

VERİMLİ ÇALIŞMA ALİŞKANLIĞI

ZÜLAL ÖZNAY 10/A

Verimli çalışma, masanın başına üç saat aralıksız oturup da kendini sıkarak değil kendini yormadan anlayarak gitmektir. Ders çalışırken istediğin kadar geceleri sabahla verimli, düzenli ve çalıştığını anlayarak gitmedikten sonra bir işe yaramaz.

Yazılıya son bir gün kala çalışmaktansa günü gününe konuları sıkıştırmadan verimli bir şekilde çalışırsak bu çalışmalarımızdan ürün elde etmiş oluruz. Peki, verimli çalışmazsak ne olur? Bence ezberci bir şekilde gitmiş oluruz ezber yapmakta ilerideki hem sınav hayatımızda hem gerçek hayatta bize eksiler kazandırır.

HAYVAN HAKLARI

YUNUS EMRE KORKMAZ 10/A

Hayvanlar insanların var olduğu günden beri insanların elinden çok acı çekmişlerdir. İnsanlar kendi bencilliği ile hayvanları her türlü işte kullanırken çoğu zaman bu hayvanların asgari ihtiyaçlarını bile karşılamamıştır.

Gece gündüz bekçiliğinden yararlandığı köpeğe ekmeği uygun görürken kendisi inanılmaz, çeşitli yemekleri ihtiyacından fazla tüketir. Fakat bildiğimiz gibi insanların hepsi aynı değildir. Bu dünyayı onlarla paylaştığını bilir ve onlara da yaşam hakkı verir.

Bizim onlardan güçlü olmamız, onlara kötü bakmamızı değil bilakis onların bakımını bilinçli ve yeterince yerine getirmemiz için bir sorumluluk yükler.

YETİNMEK

NEJLA TOMRİS YELMEN 10/A

İnsanlar her zaman sahip olamadıklarına ulaşmak isterler. Her zaman daha fazlasını isterler. Hiçbir zaman azını kabullenmezler. Eğer bir hayal kuruyorsak o hayali gerçekleştirmek için elimizden gelen her şeyi yaparız. Önümüze geçen engellerden hiç düşünmeden atlar. Asla pes etmeyiz. Sırf o hayal var ya ve ben ona sahip olmalıyım ya ... Bunun düşüncesi bile insana güzel geliyor. Ama insanlar o hayali gerçekleştirdikten sonra ondan da mutlu olmayacak daha fazlasını isteyeceğiz. Eskiden hayal ettiğimiz şeyler bizi tatmin etmeyecek , hep daha fazlası için çabalayacağız. Ne yazık ki insanlar hep böyle..asla azıyla yetinemiyoruz hep daha fazlasını istiyoruz. Bu da içimizde daha çok kazanma isteğiyle birlikte kötü hırsılara sebep oluyor. Bu gibi kötü duyguların önüne geçmek için her zaman olurlarında kararlar ve hedefler kurmalıyız.

